Бібльотека: „Новий Сьвіт," Ч. 4.

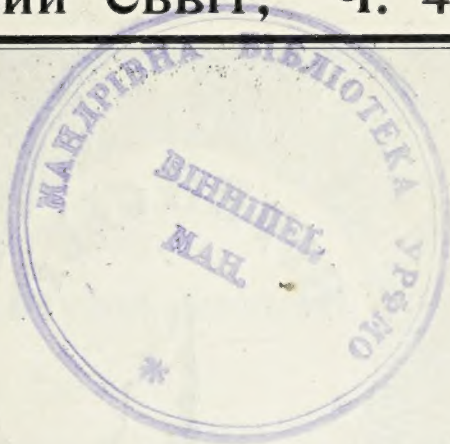
ЧЕРВОНИЙ КОБЗАР

II. Збірка пісень і поезій робітничих.

Зібрав Ів. Гнида

Монтреал. 1914.
Головний склад. ,,NOWYJ SWIT", Box 1051
Montreal, Que., Canada.
З друкарні ,,Новий Сьвіт".

Бібльотека: „Новий Сьвіт,“ Ч. 4.



ЧЕРВОНИЙ КОБЗАР

II. Збірка пісень і поезій робітничих.

Зібрав Ів. Гнида

Монтреал. 1914.

Головний склад. ,,NOWYJ SWIT“, Box 1051
Montreal, Que., Canada.


НОВИЙ СЬВІТ
РОБІТНИК
МІЛЇТАРИЗМ
КЛЄРИКАЛІЗМ
КАПІТАЛЇЗМ
ФЕВДАЛЇЗМ

Rouget de l'Isle.

МАРСЕЛЬЄЗА.

(Гимн з часів великої французкої революції 1792 р.)

Вперед, вперед, сини родини!
Славутний день вже наступив!
Супроти нашої країни
Злий ворог прапор розпустив (2)
Чи вам не чуть, які по селах
Усюди стони роздались?
На наших крівавих, невеселих
Ворожі списи піднялись.
До збруї громадо! Ставаймо у ряди!
Щоб вражою кровію залити борозди!

Чого шука отся ватага
Рабів обурених на нас?
Чому лякає їх зневага?
На кого пута ті? На нас! (2)
На нас, бездольні громадяни,
Хотять сей сором нанести,
Щоб знов надіти нам кайдани
Та у неволю завести.
До збруї, громадо! Ставаймо у ряди!
Щоб вражою кровію залити борозди!

Нї, трепотіть ви, людоїди,
І ви, ганебні зрадники!
Ось, вже пімсти час надійде
Знайдуть ся на вас местники. (2)
Підіймуть ся стар і молод,
Не забракує юнаків, —
Навіють на серце вам холод
І потрощать вам всї кісточки.
До збруї, громадо! Ставаймо у ряди!
Щоб вражою кровію залити борозди!

О ти, сьвята любов родини,
Ти нашу пімсту уміцни,
Ти волю нашої країни,
Її ти честь оборони! (2)
Під нашим прапором побіда
Де з'явить ся на поклик твій!
Потім на нас, на вічні лїта,
Свобідним духом ти повій!
До збруї громадо! Ставаймо у ряди!
Щоб вражою кровію залити борозди!

За Чернявським — Л. Яворенко.

ЧЕРВОНИЙ ПРАПОР.

Кати навикли поливати
Країну кров'ю і слізьми,
Але як прийде день відплати, —
Судити будемо їх ми!
Хай росте, хай гримить вільний спів,
Наш прапор плине понад трони,
Він несе пімсти грім, люду гнів.
І вільний він сіє сів,
А колїром увесь червоний:
На ньому кров робітників!
На ньому кров робітників!

Кати силкують ся кайдаии
Іще міцнїщими зробить,
Та з тюрм усїх — руїна стане,
І тільки добре буде жить!
І тільки добре буде жить!
Хай росте, хай гримить, і т. д.

Вже лад старий схитнувсь і пада,
Життя нове його змете, —
Робити ме гуртом громада
І все, що зробить, — спільне те!
І все, що зробить, — спільне те!
Хай росте, хай гримить, і т. д.

Гей разом, братя, всї до бою
Щоб думка всїх одна вела!
Де ж найде хто такую зброю,
Щоб вільний люд зломить могла?
Щоб вільний люд зломить могла?
Хай росте, хай гримить, і т. д.

Тиранів геть із глитаями!
Хай згине рабський сьвіт старий!
Сотворим вільними руками
Нове життя і лад новий!
Нове життя і лад новий!
Хай росте, хай гримить, і т. д.

РОБІТНИЦКА ПІСНЯ.

Що-божий день ми встаємо з півнями;
Ще сьвітять ся по містї лїхтарі,
А голод нас жене в підземні ями,
Бо ми на те відвічні шахтарі.
Працює спина, плечі ноги й руки;
Вже й сил нема, а все рвемо кремінь. . .
Щож нам придбав наш труд важкий та муки?
На старість лїт без крихти хлїба гинь!
Поєднаймось з братом брат,
Зачернім лише по чарцї!
Хай грімлять
Із гармат

Кати наші — працюдавці,
Розсилають смерти жах!
І ми вип'ємо за згоду,
За братерство та свободу,
Щоб настало по сьвітах!

З морского дна ми добуваєм перли,
Зробили раї ми з рідної землї,
Самі ж мремо старцями, як і мерли,
Притьмом здихаєм у кромішній млї.
Крівавий піт з нас капле, ллють ся сльози,
А в домовину ляжем злидарем:
Не нас напоють виноградні лози
І в оксаміт не ми себе вберем.
Поєднаймось з братом брат. . .

В'ялить нас труд і нужда перед часом;
Кому така голота дорога?
Хто не вважа машинами та мясом
Робітників, дешевих од шага?
Де чудеса то там і наші сили;
Ми здобували Вавилон новий;
Не мов ті пчоли, — меду наносили,
А їсти — вибач, бо се мід не твій!
Поєднаймось з братом брат. . .

Ми тулимось в холодних підземлях:
Там наші хати; носим лахмани. . .
Товаришують з нами в тих оселях,
Ховаючись від сьвітла, кажани.

Тікаєм ми до гурту з ними в нори,
Не дивимось на сонечко ясне. . .
Нащо-ж огнем палають наші зори?
Чом сьміливійш завзятя не сягне?
Поєднаймось з братом брат. . .

Що-раз, як ми кров нашу розливаєм
За рідний край, — яка користь кому?
Мерзенного деспота уквітчаєм
Та й молимось як богови єму.
Не стяг війни розвиваймо, а любови;
Пашницею засіймо скрізь поля.
Доволї люд уже потратив крови!
Устане раб, що голову схиля!
Поєднаймось з братом брат. . .
(„Борба", ч. 7—8. 1908 р.)

О. Колесса.

ШАЛІЙТЕ!

Шалійте, Шалійте, скажені кати!
Годуйте шпіонів, будуйте тюрми!
До бою сто тисяч робітників стане,
Пірвем, пірвем, пірвем ті кайдани!

За правду, за волю ми станемо враз,
Ланци, ні баґнети не пострах для нас!
Бо вольного духа не скути в кайдани.
Біда, біда, біда вам, тирани!

Робітникам духа! Робітникам всїм
Ми руки подаймо, на бій їх ведім!
Бо спільна усїх нас злучила недоля:
І труд і піт і кров, — кнут неволя!
За правду, за волю, і т. д.

Від краю до краю не громи гудуть,
Робітників полки злучені ідуть
І поклик рокоче: Вставайте народи!
Прийшла пора, пора, — день свободи!
За правду, за волю, і т. д.

Підвалини сьвіта валять ся старі,
Поблїдли нероби, дрожать опирі,
Бо зоря свободи вже сходить яскрава!
Для всїх, для всїх, для всїх рівні права!
За правду, за волю, і т. д.

І вольні народи, як добрі брати,
Полинуть до соньця, до щасьтя мети,
Розкуєсь, двигнеть ся і наша родина:
Одна, сильна, вільна Україна!
За правду, за волю, і т. д.

Ост. Нижаковский. — Слова: О. Я. Кониського.

Маршове темпо.

ТЮРМА ЗА ВОЛЮ.

Я не боюсь тюрми ні ката,
Вони для мено не страшні!
Страшній тюрма у рідній хаті,
Неволя в рідноі стороні.

Мені не встид носить кайдани
За волю краю і братів,
Позор*) — золочені жупани
Носить нанявшись до катів.

Нехай нас мучать і катують,
А слова правди не убють;
Нехай кати всі бенкетують,
Час прийде — разом пропадуть...

Що нам тюрма! — то слава наша.
Ми всі тепер сидим в тюрмі,
Всі пєм одну ми скорбну чашу,
Одна вона, — тобі й мені!

В кого є совість і надія,
Того ся чаша не мина;
Той випити її зуміє
Усю, усю, до дна, до дна!

Кого у краще віра гріє,
Тому ся чаша не страшна, —
Вона прибавить ще надії
І більше укріпить вона.

Поезії.

Е. Гуцайло.

В новий сьвіт.

Веселе сонце миготить,
Розтручує хрустальні хмари,
Розводить ясність по землї,
Розсипує сьвітляні чари.
В тонкім флюїдї миготїнь
Купаєть ся земля і море,
Розчинюєть жите і смерть
І родить ся добро та горе.
Росте жажда житя — бутя,
Кристалїзуючись у волї,
Паде у вічний рух умов
І гойдаэсь в колисцї долї.
Широкая, глубокая
Колиска та, що всїх нас носить,
З крутими сходами цїла
Та сперта на всесьвітнїй оси.
Ось тими сходами всьой мир
Іде до берегів колиски,
Жадоба жити, воля та,
Жене нас всїх, палить нам виски.
І всїм в очах один огонь,
Одная думка ріже в мозку:
Щоб легче йти, щоб спочивать,
Щоб построїть яку повозку;
Щоб другий впряг ся і тягнув
До берегів колиски долї —

Коли-ж не схоче по добру,
То хоть насильно по неволї. —
І розгоряеть ся борба:
Хто їхать, — хто тягнути буде?...
Колиска — ж гойдаєсь в одно,
Байдуже, як воюють люди.
А там далеко вперед нас
Блестить ся шлях, дорога права,
Там починаєсь рівнина,
Новая рівности держава.
Там буде суд для всїх прочан,
Читати муть з очий ті блиски:
Чи сам він йшов, чи впряг кого
В тяжкім шляху житя колиски.
Та нїм дійдемо ми туди
До брам новітньої держави,
Ми вже впряжені у ярмо
Тверде, тяжке, старе, іржаве.
А до ярма почіпляна
Тяжка, велика каравана.
А там на нїй усьо добро
Та гурт людий у ролї пана.
Що по дорозї ми знайдем,
Усьо скорій туда складаєм,
А що вже там стаєсь із тим,
Про те ми просто і не знаэм.
Ми й не питаэмо про те,
Бо зжили ся з ладом яремним,
Хоть де-хто скаржить ся клене,
Вважаэм те дїлом даремним.
Таж ми так сковані ярмом,
Що відійти нема в нас змоги,

Тому слїдкуєм лиш вперед,
Чи ще великий шмат дороги.
А все що пядь, що крок вперед,—
Нове добро, нові богаства,
А ми хиляєм ся по них,
А ми збираєм їх для паньства.
А з каравани все кричать:
,,Ми є суспільство, ми держава!
,,Гей, ви, воли, що у ярмі,
,,На знайдене нема в вас права!"
А ми хиляєм ся гуртом,
А ми згинаэмо карчила,
Скрипить ярмо, болять кістки,
А з поту йде новая сила.
Що пядь, що крок, то близше все,
І прокидаєть ся в нас віра,
Що пядь, що крок росте наш гурт,
Найслабшого кида зневіра.
А тягарі ростуть... ростуть...
Ярмо відаєсь глибше... глибше...
Впрягли дітий, свої жінки,
Щоб до рівнин дійти лиш близше
За нами-ж сьміх ворожий йде,
Глузування, з'їдливі кпини,
Що мрії всї про рівнину,
Се сни недолїтка дитини.
А ми, що крок то близше все
До брам новітньої держави —
Ярмо вже муляє кістки,
Ярмо цілїське вже криваве.
У спеку пражить нас жара,
У слоту дрож січе і холод,

А в парі з тим морочить нас
Старий наш друг болючий голод
Кому судилось першим йти,
Той видить шлях,той видить брами
,,Готуйтесь — кличе — до борби,
Готуйтесь вже на суд з панами.
Останні сили всі зберіть,
Згуртуйтесь всі в одную спілку,
Та хоть зрослись ви із ярмом,
Розломите його мов гілку.
Та-ж не пристоїть нам ввійти
В державу рівности і права
З ярмом на шиї, як воли,
Бо не неволї се держава.
Се-ж вже колиски береги,
Що дно єї ми ґрунтували, —
Се вже розлогі рівнини, —
На певний гладкий шлях попали.
А каравану рознесіть,
Щоб і сліду по ній не стало,
Щоб стерлось рабськеє пятно,
Що так до вас оно пристало.
Розправте ся останний раз
Із караванними панами,
За всі кістки, що вкрили шлях,
Судіть їх нім дійдуть до брами.
А накопичене добро
Зложіть державі як придане;
Для спілки народів нових
Оно залогом права стане.
Торгу над ним щоб не було,
Чи моє се, чи твоє буде,

А все державне, рівне всім,
Бо рівні там будуть всі люди.
Ануж готуйтесь до борби,
Ануж гуртуйтесь всі яремні,—
Усі з'усилля нас спинить,
Усі ті заходи даремні.
Останний ступінь перейдім
Крівавого шляху колиски,
Он ясні брами, сьвіт новий,
Он рівности сьвятої блиски.
Веселе сонце миготить,
Розтручує хрустальмі хмари,
Розводить ясність по земли,
Розсипує сьвітляні чари.



І. Франко.

НА СУДІ.

Судіть мене, судді мої,
Без милости фальшивої!
Не надійтесь, що верну я
З дороги „нечистивої",
Не надійтесь, що голову
Перед вами смирно схилю я,
Що в добрість вашу вірити
Буду одну хоч хвилю я.

Судїть мене без боязни, —
Таж сильнї ви, то знаєте!
Судїть без встиду, таж ви встид
На привязи тримаєте;
Судїть, як каже право вам,
Судїть острійше, тяжше ще —
Таж ви і право, то одно
В однїй машинї колїсце.

Одно лишень, прошу я вас,
Скажіть виразно й сьміло ви:
Яка вина моя і тих,
Що враз зо мною йдуть і йшли?
Скажіть виразно: Люде ті,
Се зрадники! Вони хотять
Перетворить, перевернуть,
Звалити наш суспільний лад!

Тай ще скажіть, за що хотять
Перетворити лад цїлий?
За те, що паном в нїм богач,
А гнесь слугою люд нїмий,
За те, що чесна праця в нїм
Придавлена, понижена,
Хоч весь той наш суспільний лад
Піддержує й живить вона.

За те, дармоїдство тут
Зробочих рук ссе кров і піт;

За те, що туть з катедр, амбон
Ллєсь темнота, не ясний сьвіт,
За те, що ллєсь мілїонів кров
По прихоти панів, царів;
За те, що люде людям тут
Кати, боги, раби гірш псів.

А ще скажіте, як сей лад
Перевернути хочем ми?
Не збруєю, не силою
Огню, зелїза і війни,
А правдою і працею
Й наукою. А як війна
Кровава понадобить ся,
Не наша буде в тім вина.

Та ще скажіть, що ви й самі
Не відмовляєте нам то,
Що правду ми говоримо,
Що прямо, чесно ми йдемо
За правдою. Все те скажіть,
Судді мої, по щирости,
Тодї в імя сего ладу
Судіть мене без милости!

М. Шаповал.

НА ШЛЯХУ ПОСТУПУ.

На скелю вічности оперті
Стоять могутні ковалї,
І всї кують погибель смерті,
Погибель смутку на землї,
Обухом вдарив один в Голод —
Одвагу сьмілу породив,
Якої вічно-творчий молот
Бажаня приспані збудив.
Другий вломив шматок од скелі
І з рани вирвались піснї,
Натхнені, горді і веселі,
Мов дзвін ґвалтовний, голоснї.
І ще один узяв у руки
Незламний доказ сьмілих дум,
Жерело вільної науки,
Її побідний вічно шум.
І підняли гуртом у гору
Червоний факель юних мрій,
Гукнувши скрізь по сьвітозору
Признаня силї гуртовій.
Кують, співають скелю точуть,
Огнї од їх угору бють,
Над ними прапори лопочуть
І мрії творчії снують.

. . . .

В. Мальований.

НЕ ПОТУРАЙ.

Не потурай на те, що шлях ще не пробитий,
Що нетрами пустими треба йти,
Де тільки вис звір не самовитий,—
Дарма! Прямуй до сьвітлої мети!

Не потурай на те, що ніч глуха все вкрие,
Ударить грім зза хмар у тьмі німій,
А вітер лютий з півночи повіє. . ,
Вперед, вперед сьміліще, друже мій!

Не потурай ні на що! Навіть смерти
Не бійсь: її ніхто не оббіжить.
Так краще ж нам у боротьбі померти,
Ніж у багні гниючи мовчки жить.

Не потурай на те. як часом добрі люде
Влещатимуть, щоб не виходив сам,
А ждав поки завзятих більше буде. . .
Вперед рушай, бо честь і воля там!

Не потурай! Тоді вас більше стане,
Як знайдеть ся той перший, що за край
Проти всього на сьвіті сам повстане. . .
Вперед, вперед! Борись, не потурай!

З „Les châtiments" В. Гюго — Б. Грінченко.

СЛУЖБА В ЦЕРКВІ

1-го січня 1852 р.

Нечестива, єпископе, служба твоя:
В їй луна від рострілів лунає.
Позад тебе регочеть ся смерть, бачу я,
Аж додолу зо сьміху сїдає.

Бачу анголів угорі, де блакить, —
Он вони починають дріжати,
Як єпископ бере, щоб сьвічки посьвітить
До молитви — ґнота від гармати.

Хочеш ти у сенат, щоб у сяєві там
На величному місці сидїти;
Але перш ніж читати молитву людям, —
Треба вулиці з крови обмити.

Слава Геслерам, слава! — орган твій хрипить
але Теля його треба вбити!
Щоб престол твій, єпископе, в церкві зложить
Із трупарні взяли сюди плити.

Як ти кажеш: „Te Deum" і хвалиш його —
Бога помсти і збройної сили, —
В небеса летючи, до кадила твого
Дух мішасть ся мертвий з могили.

Убивали удень, убивали вночі —
Всїх і жінку й її чоловіка,

І дитину малу!.. Кров народну ллючи,
Впив ся нею державний шуліка.

Восхваленя співай, справедливим назви
Душогуба, харциза гидкого!
Бог, єпископе, зна, і твої молитви —
Вони станута проклонами в його!

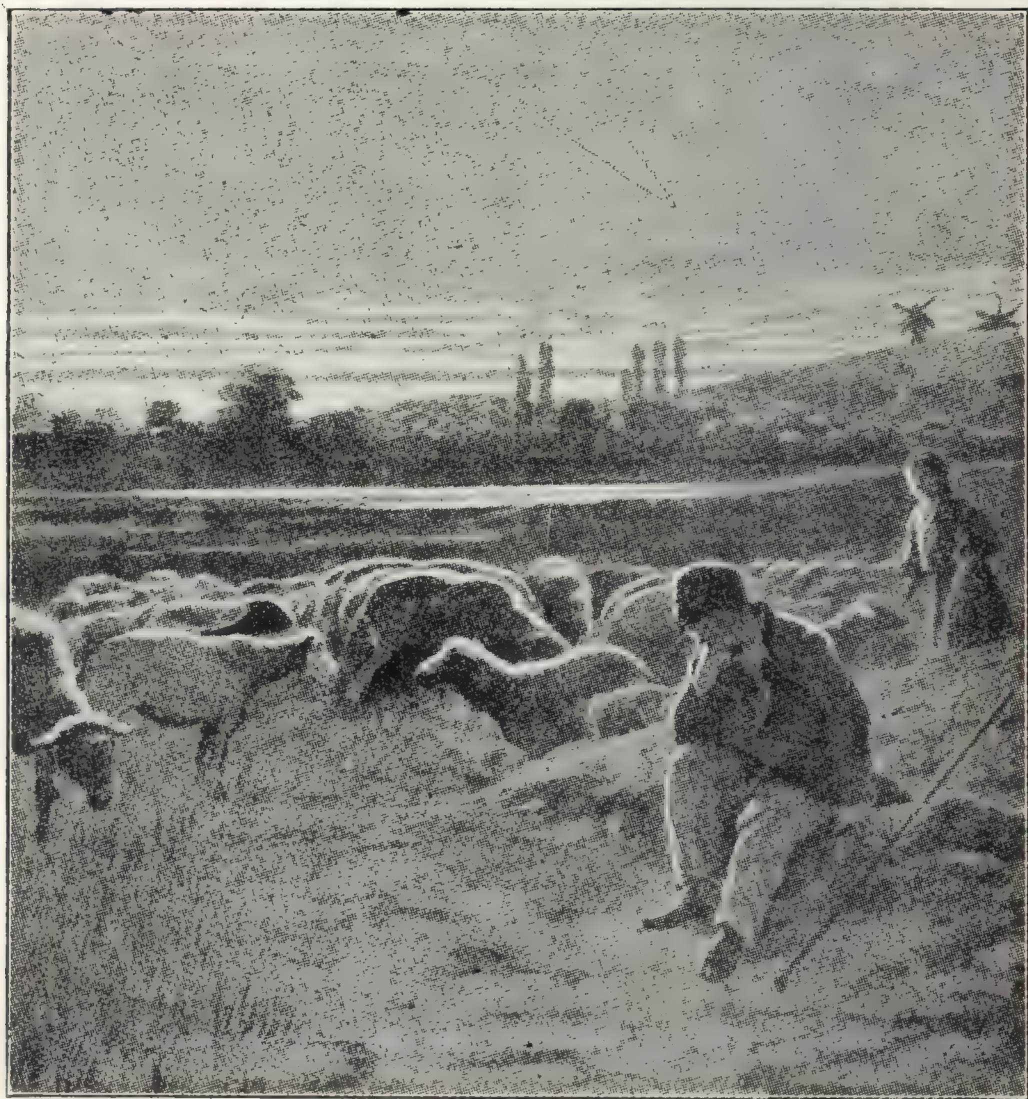
Вже вигнаєців везуть, брязкотять кайдани—
Хто в засланя в Алжир, хто в Каєну..
Бонапарта в парижі вже знають вони,
А в пустині побачуть гиєну.

Хлібороба, робітника тягнуть кати,
Засилають, мордують тюрмою. . .
Подиви ся праворуч, єпископе, ти
І ліворуч — хто в церкві з тобою?

В тебе дяконом—Зрада, піддячим—Крадіж.
Душу й бога не гайся продати!
В золоті свої ризи вбери ся пишніш
І ставай, безсоромний співати!

Душогубство тут править, гукає воно:
,,Всіх стріляй, хто рухнуть ся посьміє!"
Сатана тобі чашу держить! — не вино. —
Кров невинна у її червоніє!..

З Шевченкових творів.



Мені тринайцятий минав.

Мені тринайцятий минв,
Я пас ягнята за селом.
Чи то так сонечко сіяло,
Чи так мені чого було —

Мені так любо, любо стало,
Неначе в бога . . .
Уже прикликали до паю,
А я собі в бурянї
Молю ся богу; і не знаю,
Чого маленькому менї
Тогдї так приятно молилось,
Чого так весело було.
Господне небо і село,
Ягня, здаєть ся, веселилось,
І сонце гріло, не пекло.

Та не довго сонце гріло,
не довго молилось;
Запекло, почервоніло
І рай запалило.
Мов прокинув ся, дивлю ся:
Село почорніло,
Боже небо голубеє
І те почорніло.
Поглянув я на ягнята —
Не мої ягнята;
Обернув ся я до хати —
Нема в мене хати:
Не дав менї бог нїчого!
І хлинули сльози,
Тяжкі сльози . . . А дївчина,
При самій дорозї,
Не далеко коло мене,
Плоскінь вибирала,
Та й почула, що я плачу:
Прийшла привітила.

Утирала мої сльози,
І поцїлювала..,

Неначе сонце засіяло,
Неначе все на сьвітї стало
Моє: лани, гаї, сади...
І ми, жартуючи, погнали
Чужі ягнята до води.

Бридня!а й досі,як згадаю,
То серце плаче та болить:
Чому господь не дав дожить
Малого віку у тім раю!
Умер би орючи на ниві,
Нїчогоб на сьвітї не знав,
Не бувби в сьвітї юродивим,
Людей і бога б не прокляв!
О люде, люде небораки!
На-що здали ся вам царі?
На-що здали ся вам псарі?
Ви-ж таки люди, не собаки!
В ночи і ожеледь, і мрака,
І сніг і холод: і Нева
Тихесенько кудись несла
Тоненьку кригу по під мостом.
А я, ото-ж в ночи,
Іду та кашляю йдучи.
Дивлючись: неначе ті ягнята,
Ідуть задрипані дївчата,
А дїд, сердешний інвалїд,
За ними гнеть ся, шкандибає
Мов у кошару заганяє
Чужу худобу...Де-ж той сьвіт?

Їде правда? Горе! горе!
Ненагодованих і голих
Дївчаток, як ту отару.
Женуть, ,послыдній долгъ отдать,'
Женуть до матери байстрять!—
Чи буде суд? чи буде кара
Царям, царятам на земли?
Чи буде правда між людьми?
Повинна буть! бо сонце стане
І оскверенну землю спалить.

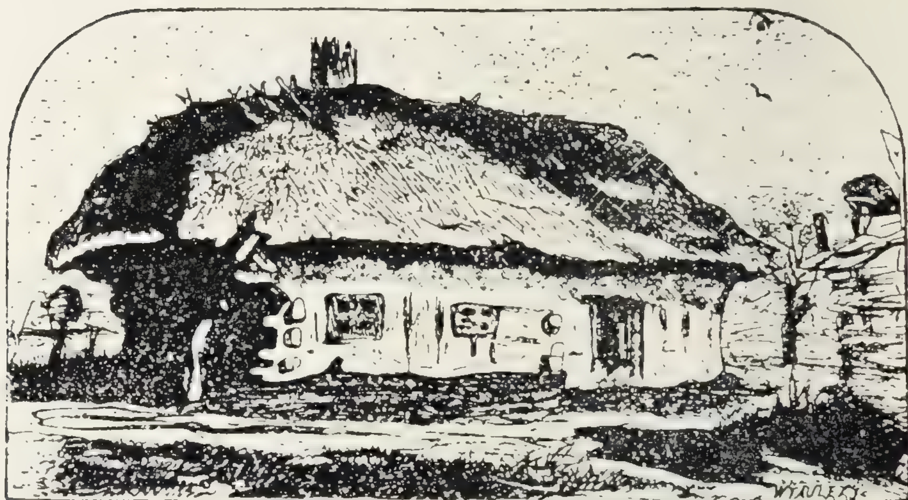




Як би ви знали, паничі.

Як-би ви знали паничі.
Де люде плачуть живучи,
То ви-б ідилій не творили,
Та марнеб бога-б не хвалали,
На наші сльози сьміючись.
За-що, не знаю, називаєм
Хатину в гаї тихим раєм:
Я в хатї мучив ся колись,
Мої там сльози пролились,

Найперші сльози! Я не знаю,
Чи єсть у бога люте зло,
Щоб у тій хаті не жило —
А хату раєм називають!

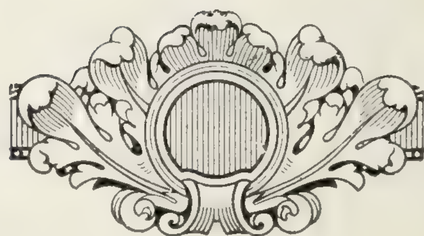


(Хата Т. Шевченка.)

Не називаю й раєм
Тої хатиночки у гаї
Над чистим ставом, край села:
Мене там мати повила
І повиваючи сьпівала,
Свою нудьгу переливала
В свою дитину; в тім гаю
У тій хатині, у раю,
Я бачив пекло. Там неволя.
Робота, тяжкая, ніколи
І помолитись не дають.
Там матїр доброю мою,
Ще молодую, у могилу
Нужда та праця положила;

Там батько, плачучи з дітьми
(А ми малї були і голї),
Не витерпів лихої долї,
Умер на панщині, а ми
Розлїзли ся межи людьми,
Мов мишинята. Я до школи
носити воду школярам,
Брати на панщину ходили,
Поки лоби їм поголили;
А сестри! сестри! Горе вам,
Мої голубки молодії!
Для кого в сьвітї живети?
Ви в наймах виросли чужії,
У наймах коси побілїють,
У наймах, сестри, ви вмрете.
Менї аж страшно, як згадаю.
Отту хатину край села.
Такії, боже наш, дїла
Ми творили у нашім раю
На праведній твоїй земли!
Ми в раю пекло розвели,
А в тебе другого благаєм.
З братами тихо живемо,
Лани братами оремо,
І їх сльозами поливаєм.
А може й те ще... Нї, не знаю
А так здаєть-ся, сам єси...
(Бо без Твоєї,боже волї,
Ми б не нудились в раю голї!)
А може й сам на небеси
Сьмієш ся, батечку, над нами,
Та може радиш ся з панами,

Як править миром?! бо дивись:
Он гай зелений похиливсь,
А он з-за гаю виглядає
Ставок, неначе полотно,
А верби геть по-над ставом
Тихесенько собі купають
Зелені віти. Правда рай?
А подиви ся та спитай,
Що там творить ся у тім раю!
Звичайне, радість та хвала
Тобі єдиному сьвятому,
За дивнії твої діла..
Оттим бо й ба! Хвали нікому,
А кров, сльози, та хула,
Хула всьому! Ні, ні! нічого
Нема сьвятого на землі!
Менї здаєть-ся, що й самого
Тебе вже люде прокляли.



ЗМІСТ.

Бібльотека: „Новий Сьвіт"

популярно-наукове видавництво, яке познайомлює читачів з найновійшими поступами науки та містить твори красної літератури.

БІБЛЬОТЕКА „НОВИЙ СЬВІТ"

виходить неперіодично.

До тепер вийшли ось такі книжочки.

Ч. 1. Червоний Кобзар, (збірник найкрасших робітничих пісень і поезій) ¢ 10

Ч. 2. Е. Гуцайло: **Конець Сьвіта** . . 10

Ч. 3. Наш Прометей. З нагоди сотих уродин Т. Шевченка. Збір. статей: (З образками) 15

Ч. 4. Червоний Кобзар, друга збірка найкрасших робітничих пісень і поезій . 10

В друку

Ч. 5. Давид Едельштат — М. Подолянин: **Американьский робітник.** Сценїчна картина з американьского робітничого житя, в трох відслонах 10

Листи до писаня: До товариша, родичів, знайомих і т. п., з віршеми прикрашені цьвітами дозен (12) з ковертеми . 35

*

* *

Е. Гуцайло: Чого хотять соц.-демократи . . 10

Поодинокі числа „Доброї Новини" . . 10

Через бібльотеку „Новий Сьвіт"

можна замовляти **бібльотеку „Доброї Новини".** До тепер вийшли такі книжочки.

1. Хто з чого живе? . . .	10
2. Чи э тепер панщина? . . .	10
3. Як повстав сьвіт (З 13 образками) .	10
4. Скритий ворог . . .	5
5. В. Левинський: Що таке соціялїзм? . .	8
Е. Гуцайло: Звідки взяв ся чоловік? [з 15 образ.]	15
7. К. Вільний: Вода в природі . . .	5

Иньші виданя.

„Вставайте, кайдани порвіте!" Зб. статєй в сотні роковини уродин Т. Шевченка [з 5 образками]	10
А. Луначарський: Великий народний поет (Т. Ш.)	20
Тристалїтний ювелей пануваня російських царів Ромонових (з 6 образками) . .	10
Лев Юркевич: Національна справа і робітництво	15
В. Левинський: Селяньство і соціялдемократія .	40
Кавтський: Соціяльна революція . .	20
Лясаль: Про суть конституції . .	5
В. Винниченко: Дочка жандарма . .	15
Робітничі пісні	5
Демократична республїка . . .	5
Переписні листки: по . . .	3

Гроші і письма посилайте на адресу:

NOWYJ SWIT

Box 1051

Montreal, Que., Canada.

Книгарні і відпродуючі дістають значний опуст.

Без гроший не посилає ся нікому.

